

jagten rykkes frem fra 21. September til 18. September. § 6, 1ste Stykke, angaar Tiladelse til i Tiden fra 1. Marts til 20. September — der altsaa ændres til 17. September — „at dræbe Graaspurve, Krager, Raager, Skader, Due- og Spurvehøge samt at ødelægge disse Fugles Yngel, Æg og Reder“. Da nu Hønejagten rykkes 3 Dage frem, har vi ogsaa ment det rigtigt her at rykke Tiden 3 Dage frem. Ved Ændringsforslag Nr. 12 forbydes det at skyde Katte nærmere end 150 m fra anden Mands Hus. Der er jo navnlig tænkt paa herreløse Katte, som man har Lov til at skyde naar som helst, men man har altsaa fundet det rigtigt at bestemme, at de dog ikke maa skydes paa Dørtrinnet af anden Mands Hus. Ændringsforslag Nr. 13 tager Sigte paa at hindre, at der fra Fjorde og Vige skydes ind over anden Mands Jagtgrund. Udvalget mener dog, at Bestemmelsen bør forstaaes saaledes, at man fra Søen har Lov til at skyde ind over det 50 Meters Bælte, som nu foreslaas, medens Lovforslaget kræver 100 Meter. Ændringsforslag Nr. 16 gaar ud paa, at der ikke skal løses Jagttegn til Indsamling af Æg. Ændringsforslagene Nr. 17—21 til § 14 tager Sigte paa Jagttegnene. Det første gaar ud paa, at der kun skal betales to Kroner for et Jagttegn, som giver Ret til at jage paa egen Ejendom, medens der skal betales 20 Kr. for Jagttegn, som giver Ret til at jage overalt i Landet, selvfølgelig forudsat, at man skaffer sig et Areal at jage paa. Det andet gaar ud paa, at Ejeren af et Jagttegn kan overlade sin Ret til en Søn eller Svigersøn, det tredje, at alle Jagttegn skal lyde paa Navn og Bopæl, det fjerde, at Omkostningerne ved Jagttegnsordningen bæres af Kommunekassen. Lovforslaget foreslaar, at Afgiften for et Jagttegn, der giver Ret til at jage paa egen Ejendom, skal sættes til 5 Kr. og for Ret til at jage udenfor egen Ejendom i samme Kommune 10 Kr. Hvis man havde Ejendom i to Kommuner og vilde jage i begge, skulde man betale 10 Kr. i hver Kommune, og hvis man endelig vilde jage i Fjorde og Vige, hvor for øvrigt Jagten er fri, skulde man betale 10 Kr. Udvalget har anset det for rigtigt, at vi slog disse forskellige Afgifter sammen til to Afgifter — en for dem, der vil jage paa egen Ejendom, og en for dem, der vil jage overalt i Landet — paa hen-

holdsvis 2 Kr. og 20 Kr. Her er der, som jeg nævnte før, en Uoverensstemmelse mellem det radikale Parti og os; idet de Radikale foreslaar, at Ejer og Bruger skal have Jagttegn gratis, der giver ham Ret til at jage paa egen Ejendom, at alle Jagttegn skal stemples til 1 Kr., og at der for Ret til at jage udenfor egen Ejendom skal betales en Afgift af 10 Kr. Jeg har forstaaet det saadan — og saaledes forstod jeg det ogsaa, da vi sidste Gang havde Jagtloven til Behandling, i Samlingen 1919—20 — at det er Mening, at den, der skal have Jagttegnet, skal betale Stempelmærket. Jeg ved ikke, om det er rigtigt. Der kan være Tvivl derom, idet der i det paagældende Ændringsforslag staar, at Grundejeren eller Brugeren faar udleveret Jagttegn gratis. Hvis det ikke er den, der løser Jagttegnet, der skal betale Stempel, maa det blive Kommunens Kasse, og det synes jeg er urigtigt, men det kan vi maaske faa nærmere Rede paa. For øvrigt skal jeg ikke udtale mig om Mindretallets Ændringsforslag, før end Ordførerne har haft Ordet.

Man har spurgt mig, hvorvidt man havde Lov til, naar man havde løst Jagttegn til to Kroner, der gav Ret til at jage paa egen Ejendom, at overlade sin Søn Kortet. Det er der ikke Tale om. Hvis man ikke vil benytte sin Ret til at jage paa egen Ejendom, kan man overlade en Søn eller Svigersøn denne Ret, forudsat at han bor paa Ejendommen, men hvis baade Fader og Søn vil jage, maa begge løse Jagttegn, og kun Faderen kan løse Jagttegn til 2 Kr.

Ændringsforslag Nr. 22 til § 14 er en Følge af Ændringsforslagene Nr. 36 og 37, hvorefter Bestemmelserne i Lovforslaget om et Jagtnævn udgaar, og hvorefter den Bemyndigelse, som var tiltænkt dette Nævn, tillægges Landbrugsministeren. I Betænkningen er der udførligt gjort Rede for Forstaaelsen af den Bemyndigelse, der saaledes gives Ministeren, for at man for Fremtiden skal være paa det rene med, at vi har været vidende om, hvad vi gik med til. Det er nemlig en udstrakt Bemyndigelse, der lægges i Landbrugsministerens Haand, idet han faar Ret til at bestemme og ændre Fredningstiderne i forskellige Dele af Landet, eller for Resten over hele Landet for enkelte Arters Vedkommende. Ved Ændringsforslagene Nr. 23 til § 17 og Nr. 25, 32 og 33